

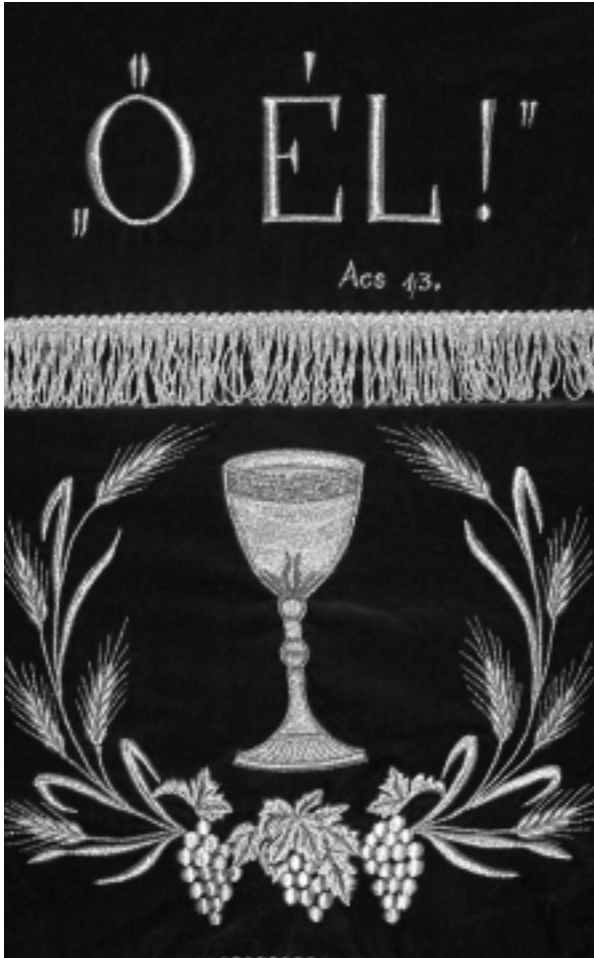
FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam

32. szám

2006. április

„Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta az apostoloknak, hogy Ő él, amikor megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól.” (ApCsel 1,3)

Szép templomunk bordó szószékerítőjén olvassuk a nagy betűkkel hímzett, rövid feliratot: „Ő él!” Három betű ez csupán, mégis egész életünket meghatározó tényt hirdet: Jézus él ma is!

Isten szeretete mindent elrendezett értünk a kereszten. Múltunkra bocsánatot, jelenünkre békességet, jövőnkre bizonyosságot szerzett Jézus a Golgotán. A nagy győzelmi kiáltás elhangzott: „Elvégeztett.” (Jn 19, 30)

Minden, amire itt a földön és örökre szükségünk lesz, Jézus szabadításában benne van. Ezeket a „kincseket” feltámadása után elkezdte osztani a tanítványoknak, akik között megjelent még negyven napig itt a földön és múltjukra, jelenükre, jövőjükre nézve megajándékozta őket.

Áldott húsvétot és pünkösdöt kívánunk olvasóinknak!

Amikor eltávozott közülük, és visszament a mennybe, nem fejezte be ezt az ajándékozó szolgálatot, hanem kiterjesztette az egész világra. Elküldte Szentlelkét, Aki által Ő jött közel újra, de most már úgy, hogy bárhol elérhető lett ezen a világon.

Mi is abból élünk, hogy az élő Jézus Krisztus osztja közöttünk is ajándékait. Sokaknak öröme a Faszorban is, hogy teljes bocsánatot nyertek múltjukra, újra és újra visszakapott békességben élhetnek a jelenben és az Úr – Szentlelke által – bizonyosságot munkál a szívükben a jövőjükre nézve is.

Nem „csak” Igéjét hagyta itt nekünk, hanem Ő magyarázza az Igét, hogy annak élő ereje legyen. Az Ő jelenléte – ahogy énekeljük – „*megvidámít, életet, bátor szívet ad.*” (294. dicséret)

Ahogy a húsvétot követő negyven napon tudta jól, mikor és mit kell elrendeznie

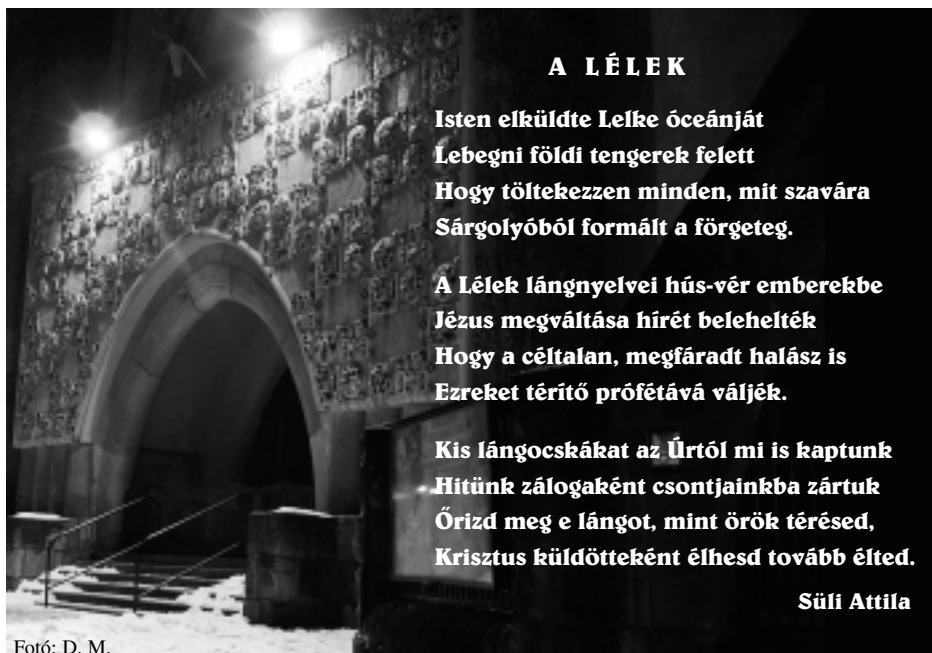
tanítványai szívében, úgy végzi ezt áldott hűséggel ma is fáradhatatlanul.

Ahogy bement a tanítványok közé, és békességet teremtett a szívükben; ahogy megérkezett Tamáshoz, a hinni nem tudó tanítványhoz; ahogy „elrendezte” Péterrel a háromszori tagadást – úgy cselekszik ma is velünk.

Jól tudja, mikor mire van szükségünk. Mi pedig sokszor elcsodálkozunk, amikor a legjobbkor adja a legszükségesebb Igét; amikor a legnehezebb körülményeinkbe egyszer csak belenyúl, ahogy ma is „sok bizonyítékkal megmutatja, hogy Ő ÉL”. A mi életünkben is „megjelenik”, sőt bennünk él, és nekünk is „beszél az Isten országa dolgairól”.

Húsvétkor, sőt életünk minden napján ezzel az örömmel ébredhetünk: Urunk feltámadott! Jézus ma is él!

Végh Tamás lelkipásztor

A L É L E K

**Isten elküldte Lelke óceánját
Lebegni földi tengerek felett
Hogy töltekezzen minden, mit szavára
Sárgolyóból formált a förgeteg.**

**A Lélek lángnyelvei hús-vér emberekbe
Jézus megváltása híret belehelték
Hogy a céltalan, megfáradt halász is
Ezreket térítő prófétává válják.**

**Kis lángocskákat az Úrtól mi is kaptunk
Hitünk zálogaként csontjainkba zártuk
Őrizd meg e lángot, mint örök téreled,
Krisztus küldötteként élhesd tovább éted.**

Süfi Attila

Fotó: D. M.

K Ö V E K

Presbiteri hétvége Vámosmikolán

Cselényi László
hirdeti az Igét

Egy kicsi, de lelkes csapat tagjaként először vehettem részt azon az alkalmon, melyet gyülekezetünk presbitériuma már évek óta hagyományosan a Börzsöny lábánál fekvő, Ipoly menti kis faluban, Vámosmikolán, az Albert Schweitzer Református Szeretetotthon Alapítvány vendégházában tart, és amelyre idén február 10–11-én között került sor.

Bár a hétvége csupán bő egy napot jelentett – péntek délután indultunk és szombat este érkeztünk haza –, mind a három igei együttlétünk, az első nap esti, valamint a másnap délelőtti és délutáni alkalmak témájának összetettsége és üzenetének gazdagsága igen bőséges volt. Jó lenne minden testvéremmel tovább beszélni azokat a kérdéseket, amelyek mindannyiunk (hit)életét érintik!

Végh Tamás lelkipásztor a bibliaolvasó kalauz szerinti aznapi szakaszt, a magvető példázatát (Mt13 1,9) hozta elénk. Egy ilyen „jól ismert” résznél az ember hajlamos legyinteni, hogy ugyan, mi újat lehet nekünk még mondani erről a százszor kibeszélt témáról, Isten lelke ereje azonban újra és újra mégis meg tud lepni, hogyan válhatnak mindenkor

élővé és aktuálisabbá a bibliai szavak, hogyan taníthatnak, formálhatnak, inthetnek minket.

„*Kiment a magvető vetni...*” – mondja Jézus. Ő az Ige-magvak elvetője és az élő Ige egy személyben. Olyan ereje és olyan hatása (volt) van az Ő magvetésének, hogy máig ható a szó, hogy hozzánk érve szelíden, mégis elementáris energiával tud eltalálni és megragadni és újjá teremteni bármelyikünket. És bár ebben a világban kemény talaj vesz körül, sokszor „visszapattan” a mag, vagy csak éppen az elandalító, tetszetős vagy szalmaláng-lelkessedést adó szavak találnak halló fülekre, mégis a színtiszta evangéliumnak kell hangzania újra és újra, és ahogy Jézus sem esett kétségbe, hogy közénk kellett jönnie, nekünk is az adott (vagyis az Úrtól kapott) körülmények, helyzetek és emberek között lenne jó helyt állnunk. Az igazi örömhír azonban az, hogy a jó földbe hulló magok teremni kezdenek, így a magban, Krisztus Igéjében, az Ő lelke által ható erő soha nem fogy el. Tudva azt, hogy lelki földünkön egyáltalán nem természetes az, hogy kikel egy elvetett mag, mégis az „örök termés” reménységével állha-

Fotó: B. L.

tunk be Jézus, a mennyei magvető mögé a sorba.

Hogy a „földbe hullott mag” hogyan növekedhet, arról a Péter apostol első levelében írt Igékkel (1Pt 2 1,12) vezetve Cselényi László, a biatorbágyi Magyar Belmisszió lelkesze beszélt nekünk.

Saját kis (és nagyobb) gyermekeim életén is láthatom, hogyan születik és fejlődik, ügyesedik és okosodik, bontakozik ki egyre jobban egy kis emberi élet. Felejthetetlen, megható és felemelő érzés volt számunkra mindannyiuk születése, ahogy közénk érkeztek, és saját kis valójukkal belakták az otthonukat, környezetünket. Legkisebb lányunk még csak anyatejet kap. Négyóránként sírva követeli az adagját, és ha megkapja, olyan mohón nekilát, mintha napokig éhezettük volna. A bátyja nemrég múlt két éves, együtt örülünk vele egy-egy újabb kimondott szónak. A nagylányok pedig már iskolások, írnak, olvasnak, számolnak, zenélnek, és bizony a kistestvéreik legszívesebben tőlük lesik el a „legfontosabb” tanulnivalókat.

Lelki növekedésünk a lelki születésünkkel kezdődik, „...*mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születünk újjá,*

Isten élő és maradandó igéje által” (1Pt 1, 23). Egészséges fejlődésünk feltétele a megfelelő mennyiségű és minőségű táplálék. Ahogy az újszülött vágyik szinte csillápihatatlanul az anyatejre, ahogy később áttérhet a finom pépekre, és ahogy a felnőttek már a „keményebb eledelt” kapják, úgy kell, hogy vágyjunk mi is a magunk számára mindenkor az értelmünknek megfelelő, szükséges és fontos lelki táplálékra is. Isten Igéje, mint a kenyér, mindenkor újra és újra „finom és tápláló”, megunthatatlan és életet adó: „*Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr!*” (Zsolt 34,9)

„*Járuljatok Őhozá, mint élő kőhöz (...), ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá*” (1Pt 2, 4–5) – írja Péter apostol, és számomra különösen is szemléletes az a kép, ahogy Isten országa, a kiválasztottak közössége egy épületként jelenik meg. Egy olyan ház ez, amelyik úgy növekedhet, hogy mi magunk is, mint születésünknel fogva „faragatlan”, durva kődarabok, kiálló sarkainkat és éleinket letompítva, az Úr által megfaragott kváderkövé válva beépülhetünk a falba. Olyan ház ez, ahol az alattunk lévő kövek azok az atyáink és anyáink, akik előttünk jártak már a hit útján, akik nekünk is mutatták az

A presbiteri fogadalomtétel pillanata

utat, a mellettünk lévők, akik lelki testvéreink ma is, a fölöttünk lévők, akiknek terhét – ki tudja, meddig – részben mi magunk hordozzuk, a kövek közötti habarcs pedig Isten szeretete. A ház terve oly tökéletes, részletekig kidolgozott és személyre szabott, hogy bár nincs két egyforma kő, mégis mindegyik a megfelelő helyre kerülve ugyanazt a falat építi. Így növekedhet a hitünk az egymással való közösségben, így lehetünk „*polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.*” (Ef2, 19–22)

Az Úrral való élő kapcsolat és a hívők közösségével való kapcsolat mellett lelki növekedésünk harmadik feltétele és egyben lehetőségünk és feladatunk is a hitünkben fakadó bizonyosságnak és a Jézus Krisztus által hozott evangéliumnak a nem hívőknek való továbbadása, a misszió. Isten tulajdonba vett népe úgy válhat igazán „királyi papságá”, ha ki-ki az Úr személyes elhívottjaként másokat hozzá közelvivőkké tud válni.

Az Igék fényében azt láttuk, hogy ennek a háromirányú kapcsolatnak a megléte, és ami legalább ilyen fontos, az egysúlya adhatja meg azt a harmóniát, amely hívő életünk növekedéséhez szükséges.

Bevallom, hogy a fontossági sorrend felismerése és az ez alapján történő cselekvés számomra sokszor nehézséget okoz. Talán bennetek is merültek már fel kérdések azzal kapcsolatban, hogy mikor, hol van igazán a helyetek, vagy feszült ellentét a családban végzett, a munkahelyi, vagy éppen a gyülekezeti szolgálat között. Ennek a témának az újragondolását segítette a szombat délutáni, Ige melletti együttlétnünk. Csak néhány pontba szedett gondolatot szeretnék megosztani veletek: – napi csendességeink az Úr előtt lehetőséget adnak a „feltankolásra”; – a házastársunkkal vagy más testvérünkkel való rendszeres imaközösség fontossága; – rendszeres és tudatos kommunikáció házastársunkkal, gyerekeinkkel, szereteteinkkel; – az egyesúly kialakításában nem a mindenkor, „törvényeskedő” sorrendállítás a fontos, hanem, hogy az Úr mikor, mire helyezi a hangsúlyt az életünkben, minek van éppen a rendelt ideje... Rohanó mindennapjaink sok kísértés közötti, nehéz kérdései ezek, de hiszem, hogy Urunk elé állva és Őt kérdezve megkapjuk a jó válaszokat, mert Jézus Krisztus ígérete nekünk is szól: „*A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall.*” (Mt 13,16)

Intenzív tanfolyam és feltöltődés volt mindannyiunk számára ez a két téli nap. Jó volt a sok (de persze soha nem elég) beszélgetés. Szép volt a behavazott Ipoly-part. Jó volt ott lenni, és jó volt hazajönni az itthoniakhoz. És most, amikor a tavaszba lépünk és már a feltámadás ünnepére készülünk, jó újra elgondolkozni a megértett dolgokon...

Nyikos László

Eseménynaptár – a legutóbbi Harangszó óta történt

- **2005. december 31.:** Óévzáró hálaadó istentisztelet után gyülekezeti szilvesztert tartottunk.
- **2006. január 1.:** Zenés áhítat Végh Tamás lelkipásztor szolgálatával
- **Január 8.:** Presbiteri fogadalomtétel
- **Január 12.:** Megtartotta első gyűlését az újonnan választott presbitérium
- **Január 22.:** „Szószékcseré” Kertész Péter rákoszentmihályi lelkipásztor hirdette közöttünk az Igét, Végh Tamás lelkipásztor pedig vendégünk gyülekezetében szolgált.

- **Január 31.:** A filmklubban Zefirelli Napfivér, holdnővér című filmjét vetítettük.
- **Február 2.:** Nyílt nap volt a Julianna iskolában.
- **Február 5.:** Zenés áhítat Mezey Tibor lelkipásztor szolgálatával.
- **Február 8.:** Aaron Stevens vezetésével folytatódott a „Hit útján” tanfolyam
- **Február 10–11.:** Presbiteri hétvége
- **Február 12.:** Családi istentisztelet a Julianna iskolával közösen.
- **Február 13.:** Indult a tízhetes VISZ tanfolyam, amelyen a gyermekek között szolgálók kapnak tanítást

A juliannás tanárok tánckara a szülői esten

- **Február 24.:** Ifjúsági farsang
- **Február 28.:** A filmklubban a Hídember című filmet vetítettük.
- **Március 3.:** Gárdonyi Zoltán-émlékhangverseny
- **Március 4.:** II. Fasori Kosárlabda Bajnokság
- **Március 5.:** Az istentiszteleten a Baár-Madas gimnázium tanulói szolgáltak
- **Március 5.:** Zenés áhítat Pataki András Dávid lelkipásztor szolgálatával
- **Március 12.:** Szilágyi Csaba segédlelkészünk vizsga-igehirdetése

Szilágyi Csaba

- **Március 19.:** Gyülekezeti családi nap
- **Március 26.:** Felnőtt konfirmáció
- **Április 1.:** Gyermekekdelután
- **Április 2.:** Zenés áhítat Szilágyi Csaba lelkipásztor szolgálatával

A 2005. év anyakönyvi adatai szerint:

- keresztelesek száma:
gyermek: 56 fő, felnőtt: 5 fő
- konfirmáltak száma:
fiatal: 21 fő, felnőtt: 16 fő
- esketések száma: 41 pár
- temetések száma: 121 fő

Igazgatóváltás a Julianna iskolában

Egyházközségünk presbitériuma 2006 januárjának végén úgy döntött, hogy nem hosszabbítja meg a Julianna Református Általános Iskola igazgatójának, Síkfalvi Juditnak a hivatalosan 2006. augusztus 1-jén lejáró mandátumát, és az intézmény vezetését új igazgatóra bízta, a tisztséget pedig meghívással kívánja betöltetni. Síkfalvi Judit a presbitérium döntésének nyilvánosságra hozatala után váratlanul úgy határozott, hogy már tanév közben, februárban távozik az iskola éléről, sőt pedagógusi állásáról is lemondott, amit egyházközségünk vezetése elfogadott. Így szükség volt az iskola új vezetőjének gyors megbízására.

A presbitérium 2006. február 23-tól Szarka Krisztinát kérte fel a Julianna vezetésére – egyelőre augusztus 1-jéig, majd a tervek szerint további egy esztendőre. Szarka Krisztina tapasztalt, kiváló pedagógus, a Budapesti Tanítóképző Főiskolán szerzett diplomát, és elvégezte az ELTE múzeumpedagógiai szakát is. 1992 óta tanít iskolánkban, évek óta az intézmény Igazgató Tanácsának tagja. Végigélte az elmúlt másfél évtizedben a Julianna küzdelmeit és örömeit. A szülők körében is nagy megbecsülésnek örvend. Kollégái a támogatásukról biztosították. Jelenleg osztályfőnök, rendszeresen táboroztat, és ő vezette mostanáig az intézmény könyvtárát. Az új igazgató érkezésével az iskola Igazgató Tanácsa is megújult. A fenntartó, a Fasori Református Egyházközség a presbitérium döntése alapján két új tagot, Bruckner Lászlót és Gaszler Istvánt delegálta a testületbe.

Iskolánkra és új vezetőinek munkájára, életére Isten áldását kérjük!

Devich Márton iskolaügyi gondnok

A juliannás kórus szolgálata a családi istentiszteleten.

Fotó: D. M.

Az áldott orvos munkatársai

Formálódó kórházmisszió

Budapesten 73 kórház van, ezek zöme valóságos labirintus. Reformátusok, más felekezetűek és Istentől távol élők sokasága fekszik ezekben az intézményekben. Sokszínű embertömeg, de két közös jellemzője van életüknek: betegségükben elesettek és Jézus Krisztus nagyon szereti őket. A kórházi misszió nagy feladata ezt a megváltó szeretetet eljuttatni a rászorulókhöz.

A Budapest Misszióban felmértük a főváros református kórházmissziójának helyzetét, és szomorúan tapasztaltuk, hogy nincs szervezett kórházlátogatás, mert hiányzik a koncepció, a stratégia és a készség a szolgálatra. Az 58 gyülekezetből 15-ben szervezték meg valamilyen szinten a rendszeres kórházlátogatást, néhány gyülekezet lekipásztora a beteg gyülekezeti tagokat meglátogatja, de egységes, az egész városra kiterjedő, minél több területet lefedő szolgálat nincs. Látva a siralmas helyzetet, vállaltuk a módszer kidolgozását. Tapasztalatgyűjtés szándékával gyülekezetünk egy csoportja szolgálatba állt, ami különös módon alakult életünkben.

Tizenheten jelentkeztek a MÁV Kórházban végzendő munkára, ketten lemorzsolódtak, így szolgáló szeretetünkkel 15-en végezzük csütörtök délutánonként a reánk bízottakat. Ha Szokolczayné Gál Éva testvérünk nem írta volna meg tanulmányában a decemberben elindult szolgálat összefoglalóját, már el is felejtettük volna a célkitűzést, annyira megáldotta az Úr ezeket az alkalmakat.

Fekete Béláné presbiterünk tartja kezében a csoportbeosztást, és kezdéskor a kórház 2. emeleti előadóójában kiosztja a már jól begyakorolt feladatokat, majd kérve Urunk segítségét, hogy járjon előttünk és jöjjön ve-

lünk, elindulunk a kórház vezetőinek ajánlására megcélzott két krónikus osztályra (40 és 60 ágy). Az ágyhoz kötöttekhez – ha kéri – a lelkes viszi az Igét, az imádságot, a mozdulni tudókat, akiknek szíve is mozdul rá, elkísérik vagy tolókosin elviszik az öt órákor kezdődő istentiszteletre. Vannak – sajnos kevesen – olyanok is, akik a Voloncs Andrea által készített szép plakát nyomán más osztályokon szereznek tudomást az alkalmakról.

Mit jelent szolgálni? Többen elmondták, hogy első alkalommal megrendültek, a másodikon elhatározták, hogy többé el nem jönnek. Most már el sem lehetne zavarni a szolgálatból őket! Az Úr csodálatosan formálja a csapatot. Alkalmaink végén imaközösségben visszük Hozzá hálánkat, örömeinket, kudarcainkra, a kapott bántások elviselésére türel-

met, gondjainkra megoldást kérve. Szolgálatunk már régen több, mint felmérés. Ez Szokolczay Éva négy részből és több pontból álló tanulmányának hangneméből is kiderül. Pár mondatot idézek belőle:

„II./6.: Időben készülődni a betegekkel, számítva arra, hogy lassan öltözködnek, illetve hogy ne izgassák magukat az esetleges elkésés miatt. Gondoskodni arról, hogy a szállítás közben meg ne fázzanak – zokni, papucs, köntös, – szólni, hogy hozzon szemüveget, akinek szüksége van rá.; II./8.: Istentisztelet után gondos visszazállítás és elhelyezés – ügyeljünk a holmikra (szemüveg, apróságok el ne vesszenek!). Minden beteg szobaszámára ügyeljünk kezdetben – később már megismerjük a betegeket.; III./2.: Fontos, hogy minden alkalommal együtt kérje az Úr segítségét a csapat, hisz ki-ki a mindennapok problémáiból, feladatai közül érkezik a szolgálatra, így a közös imádságban feloldódva tudunk megnyílni az Úr akarata előtt, kapjuk meg a lelki töltekezést és a segítséget, hogy megértsük: a nehéz helyzetekben hogyan kell beszélnünk.” Lelkesek és boldogok vagyunk, de kevesen. Kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

Mezey Tibor lelkipásztor

FOTÓPÁLYÁZAT

Tisztelt Olvasóink! Kedves Testvérek!

A Fasori Harangszó szerkesztősége fotópályázatot hirdet, amelynek témája a Fasori Református Egyházközség és gyülekezet élete. Pályázni lehet hét kategóriában akár digitális fotókkal (CD-n), akár papírképekkel.

Egy pályázó egy kategóriában maximum öt fotót adhat be.
(Csak olyan fotókat várunk, amelyek 2005. január 1. után készültek.)

A beadási határidő: 2006. szeptember 15.

Kategóriák:

1. Templomunk 2. Gyülekezeti élet 3. A Julianna iskola élete 4. Portré (gyülekezetünkben élőkrol)
5. Nyári heteink 6. Szolgálat 7. Fény és árnyék – Jézus, a világ világossága

A beérkezett alkotásokat a szerkesztőségünk által felkért zsűri bírálja el, a legjobbak készítői jutalomban részesülnek. Az összegyűlt anyagból a gyülekezeti teremben kiállítást rendezünk. A legjobbnak ítélt képeket a Harangszóban is közzétesszük. A pályázaton bárki részt vehet.

A pályamunkákat Devich Márton, a Fasori Harangszó felelős szerkesztője gyűjti össze, neki kell átadni személyesen, vagy a nevére a Lelkészi Hivatalban.

(A pályamunkákat szerkesztőségünk archiválja. A beadott fotókkal a Fasori Harangszó szerkesztősége szabadon rendelkezik, azzal a megkötéssel, hogy ha egy fénykép bárhol, bármikor publikálásra kerül, fel kell tüntetni készítőjének nevét.)

Kérjük a pályázókat, hogy figyeljenek arra, hogy a fényképek készítésekor ne zavarják meg az istentiszteletek, egyéb gyülekezeti alkalmak rendjét!

Hívogatunk mindenkit! Fotózzon!

Reméljük, hogy sok pályázónk lesz, sok fénykép készül, hogy majd együtt örülhessünk nekik, albumba rendezhessük vagy közreadhassuk őket, és sokáig hirdethessük velük Isten dicsőségét!

A Fasori Harangszó szerkesztősége

Énekeljétek az Úrnak!

Az énekkarról

Bemutatkozás

Kétezerkettőben kezdtem meg tanulmányaimat a Zeneakadémia énektanár- és karvezetőképző szakán. Feleséggel, Zombory Dórával, aki énektanár-karvezetői és zeneelmélet-tanári diplomáját tavaly szerezte meg a Zeneakadémián, 2003-ban kötöttünk házasságot a Fasorban. Ugyanebben az évben kezdtünk együtt szolgálni a gyülekezetbe járó tizenévesek körében, ezt a szolgálatot azóta is végezzük. Hisszük, hogy Isten indítására és szándéka szerint kezdtük el újraszervezni a gyülekezet kórusát 2005 őszén. Szeretnénk a kórust alkalmassá tenni arra, hogy hatékonyan és rendszeresen szolgálhasson Jézus Krisztus evangéliumának énekes hirdetésével a gyülekezet és a világ felé is, és rendszeresen részt vegyen a gyülekezet alkalmain Istent dicsőítő zenei szolgálatokkal.

A kórusról

E célokért mindenekelőtt szeretnénk kérni a gyülekezet imádságos támogatását. Emellett szeretettel kérjük mindazokat, akiket Isten indít, hogy vegyenek részt a kórus munkájában. A kórus minden héten egyszer, hétfőn este 6 órától próbál a gyülekezeti teremben. Bármikor lehet csatlakozni, egyetlen kérésünk, hogy aki vállalja ezt a szolgálatot, legyen jelen a próbákon. Egy-egy fellépés előtt – főpróba helyett – általában péntek este is összejövünk, átismételni a fellépés anyagát. A kórusnak életkortól és zenei képzettségtől függetlenül bárki tagja lehet. Nem vagyunk szólistaként képzett énekesek, de elhivatottnak érezzük magunkat arra, hogy bárkinek – kottát egyáltalán nem ismerőknek is – türelemmel, alaposan megtanítsuk az éneklendő

műveket, és segítsünk a kezdeti hangképzési nehézségek, félelmek leküzdésében. Szeretnénk mindenkit buzdítani, fiatalokat, időseket, zeneileg képzetteket és képzetleneket, férfiakat és nőket egyaránt, próbálják ki magukat ebben a szolgálatban, hogy ráérezhessenek az Isten dicséretét közösen éneklés jó ízére.

Isten dicséretéről

A zenét már Mózes I. könyve úgy említi, mint az emberi élet fontos részét. Isten őszövétségi népe szakadatlan énekekkel, hangszeres zenével és táncsalinnal ünnepelte az Úr szeretetét, fejezte ki iránta való háláját, és hirdette nagyságát. Az angyalok, mennyei hatalmasságok és üdvözült hívők karai szüntelenül énekelve állnak Isten előtt, és örvendeznek az Ő dicséretében. Ahogyan azonban a mennyei örömmel és dicsőséggel már ezen a világon részesei vagyunk, Isten dicséretéből is már itt kivehetjük a részünket.

Csodálatos kiváltságunk az, hogy ezen a földön egy földi kórus tagjaként már részesei lehetünk annak az örök, mennyei karnak, amely most is Isten előtt áll, és dicséri Őt. Hisszük, hogy az erre szánt idő és fáradság, ami Istennek tetsző és kedves hálaáldozat, nem vész kárba, mert Isten felhasználja azt az Ő országának építésére.

Az evangélium hirdetése

Mint egész keresztyén életünknek, ennek a szolgálatnak is egy célja van: lelkeket vezetni az Úr Jézushoz. Kórusunk életében is mindent ennek szeretnénk alárendelni. Emberi elvárásokat és becsvágyat félretéve szeretnénk alázattal elfogadni Isten akaratát és vezetését abban, hogy milyen missziói területre küld minket a kórus által. 2005

novembere óta nagy örömmel teszünk eleget Pálúr János orgonista testvérünk kérésének, aki a fasori zenés áhítatok folyamában közös zsolttáréneklésre hívott bennünket.

Ezek az alkalmak, amelyek során kiváló karnagyok vezetésével és Pálúr János remekműví improvizációinak kíséretével az összes genfi zsolttárt végigénekeljük, azon kívül, hogy mind zenei, mind lelki szempontból nagyon építőnek bizonyulnak, értékes szakmai és testvéri kapcsolatok kialakítására is lehetőséget adtak – például Arany János karnaggal és együttesével, a Psalterium Hungaricum kórossal. A hátralévő két alkalomra ezúton is mindenkit szeretettel hívunk.

Az egyéb gyülekezeti alkalmakon való részvétel mellett (ilyen volt pl. a 2005. dec. 18-i családi istentisztelet) idei gyülekezeten kívüli szolgálati lehetőségeink között szerepel több evangelizációs hangverseny magyarországi és határon túli magyar városok művelődési házaiban, színházaiban, kiváló keresztyén hangszeres művészek szervezésében és közreműködésével, idősotthoni, kórházi és börtönszolgálatok, valamint lehetőségünk nyílik részt venni a Gárdonyi-émlékév alkalmából rendezett Gárdonyi

Zoltán-émlékhangversenyek valamelyikén is. Rajtunk múlik, engedünk-e Isten hívásának, belépünk-e a nyitott ajtókon, és megkezdjük-e szolgálatunkat az Ő evangéliumára kiéhezett világ felé.

Köszönetmondás

Abban pedig, hogy minderre lehetőségünk legyen, Isten számos engedelmes, hű szolgájának munkáját felhasználja. Szeretnénk köszönetet mondani gyülekezetünk vezetőinek: Végh Tamásnak és Pataki András Dávidnak a hitért és bizalomért, amivel a kórus munkáját támogatják, Pálúr Jánosnak, aki a Fasor zenei életének odaszánt vezetője, a gyülekezet presbitériumának és minden szolgáló tagjának, akik munkájukkal, imádságukkal megadják azt a háttérrel munkánkhoz, ami nélkül el sem kezdhettük volna azt. Szeretnénk a kórust a gyülekezet testének olyan tagjává tenni, ami már nem csak elfogadja ezeket az áldásokat, hanem maga is az egész testnek áldására van. Ehhez kérjük a gyülekezet további támogatását, és minél több szolgálatkész testvérünk csatlakozását a kórus munkájához. Isten áldja meg mindannyiunk odaszánását!

Székely Gábor

Énekkari proba az ifjúsági teremben

Isten kegyelméből március 26-án ünnepi istentiszteletünkön 21 felnőtt testvérünk konfirmált templomunkban és lett gyülekezetünk tagja. Közülük 14-en most keresztkeltek meg. Testvéreink az úrvacsora jegeivel először húsvétkor élhetnek.

A nyomok Jézushoz vezetnek

Gondolatok Lee Strobel A Jézus dosszié című könyve kapcsán

„A keresztyén emberek naivak, akik képzetlenségüket helyettesítik tudományosan tarthatatlan, buta hitekkel. Jézus, ha ma már nem is tagadhatjuk, hogy élt, egyszerű falusi tanító, esetleg bölcs rabbi volt, akiből fantáziadús, rajongó követői Istent kreáltak. Az egész evangéliumi leírás értelmes modern ember számára nevetséges kísérlet ennek alátámasztására.” Ilyeneket sugallva próbálták meg a „felvilágosodás gondolkodói” aláaknázni a keresztyén bizonyágtételt, és sajnos napjainkban is érezhető ennek a hatása, részben a sokszor örökölt előítéleteken nyugvó ismeretterjesztő irodalomban, részben a keresztyénségnek abban a nagyvonalú lenézésében, amely ma is áthatja a közgondolkodást.

Így gondolkozott a népszerű amerikai igazságügyi újságíró, Lee Strobel is, amíg Jézus Krisztus munkája meg nem jelent az életében. Mégpedig a feleségén keresztül. Amikor házastársa arról számolt be, hogy keresztyén lett, a férj felkészült a legrosszabbra. Vége a vidám életnek, egy besavanyodott szentfazék mellett kell most már leélnie az életét. De nem így történt. Neje életének látványos megváltozása arra indította a sok nyomozást látott-lefolytatott újságírót, hogy ezúttal egy minden eddiginél különlegesebbe fogjon: úgy döntött, utánajár, mi lehet az igazság Jézus körül. Erről szól az elmúlt évben magyarul is megjelent könyve, a Jézus-dosszié.

Strobel pontosan tudta, hogy egy bírósági ítélethez perdöntő bizonyítékokkal jól alátámasztott, egyértelmű tényállásra van szükség. Úgy határozott, csak akkor hajlandó igent mondani a keresztyén tanításra, ha az kiállja a vele szemben gyakran felhozott érvekkel való ütköztetés próbáját. Miután végigtanulmá-

nyozta mindazt, amit Jézus istensége ellen az elmúlt évszázadokban leírtak, nekiindult, hogy Benne hívó keresztyén tudósoknak tegye fel azokat a kérdéseket, amelyek, úgy tűnt, igen kétségessé teszik az evangéliumok tanításának hitelességét.

VALÓBAN MEGHALT?

Alapos munkát végzett. Pénzt és energiát nem kímélve kereste meg Amerika-szerte a legnevesebb kutatókat, hogy válaszoljanak kérdéseire. Minden részletre odafigyelt. Mielőtt a források tanulmányozásába kezdene, meggyőződik azok hitelességéről. Tényleg szemtanúk írták az evangéliumokat, vagy bizonytalan hagyományok kerültek egymás mellé? Nem torzítottak valamilyen személyes érdektől vagy fanatikus meggyőződéstől vezetve a szerzők? Nem formálódhatott át a Jézusról szóló bizonyágtétel a másolók keze alatt, amíg az első máig is fennmaradt kéziratok keletkeztek? A bibliai leírásokat alátámasztják-e a Szentíráson kívüli írott források és régészeti leletek?

Miután ezekre a kérdésekre megnyugtató válaszokat talált, arra koncentrált, hogy vajon Jézus valóban annak tartotta, tarthatta-e magát, akinek ma a keresztyének állítják. Tényleg Isten Fiának mondta magát? Ha igen, nem azért, mert örült volt? Tényleg isteni tulajdonságokkal rendelkezett? És valóban beteljesedtek az életében a messiási próféciák?

Végül a keresztyén üzenet szívére koncentrált. Valóban meghalt Jézus? És tényleg feltámadt? Megbízható bizonyíték erre az üres sír, a tanítványok tapasztalatai, vannak esetleg közvetlen bizonyítékaink is?

Mindezzel kapcsolatban a legmegbízhatóbb szaktudósokhoz fordul. Az evangéliumi

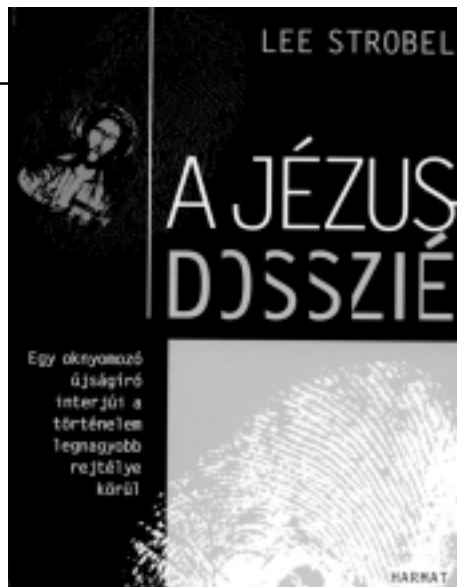
Fókusz

leírásokról a Bibliát és az azzal kortárs irodalmat jól ismerő teológusok, a régészeti leletekről és a Biblián kívüli forrásokról a Szentföldön ásatásokat végző gyakorló régészek, Jézus elmeállapotáról jónevű pszichológus, az ószövetségi próféciákról zsidó születésű lelkipásztor, a kereszthalál bizonyosságáról neves orvos-szakértő nyilatkozik. És a Jézus evangéliumával szemben felhozott érvek sora porba hullanak.

Hiszen kiderül, ha alaposan megvizsgáljuk, a négy evangélium nem mond ellent egymásnak, viszont a lényegi pontokon határozottan megerősítik egymást. Márpedig igen korai, a keletkezésüktől számított alig fél évszázados hagyomány szerint szemtanúk beszámolóira épültek. Olyan szemtanúkéra, mint Máté vagy Márk, akiket a hagyomány, ha csupán igazolni akarta volna a leírásokat, nem tett volna meg a leírások szerzőinek: nagyobb tekintélynek örvendett Péter, Jakab vagy Mária, akiknek több, valóban költött, mesés elemekkel átszótt iratot tulajdonítottak utólag. Az evangéliumoknak a nem lényegi kérdésekben időnként megmutatózó eltérései pedig pont azt erősítik meg, hogy a szerzők nem összejátszottak, hanem több egymást megerősítő tanú vall ugyanarról a Jézusról.

TÖBB EZER MÁSOLAT

A szöveghagyományozás pontosságát illetően sincs okunk a kétkedésre. Kortárs szerzők műveiből kevés és kései másolatunk van, Tacitus történeti művének ma ismert legrégibb másolata több mint 700, Josephusé pedig közel 1000 évvel az eredeti után keletkezett, mégsem kérdőjelezzük meg ezek hitelességét. Az evangéliumok egyes részleteinek legkorábbi ismert másolatai az eredeti után pár évtizeddel keletkeztek, három-négy évszázad távlatából pedig már több ezer másolatot ismerünk (szemben a „második helyezett” Iliász 650, több mint ezer éves máso-

latával). Az evangéliumok szerzőivel szinte kortárs más írók is megerősítik a Jézusról szóló beszámolók lényegi pontjait. Az apostoli levelek mellett a zsidó történetíró Josephus vagy a római hivatalnok ifjabb Plinius is bizonyítja, hogy Jézust már a legkorábbi kereszténynek Krisztusnak tekintették. Az evangéliumi leírások hitelessége mellett szólnak a régészeti feltárások, melyek olyannak találták például a Bethesda fürdőjét, ahogy János leírja, de a karácsonyi történetben szereplő népszámlálással kapcsolatosan említett helytartó, Cirénusz (Quirinus) pénzének felfedezése is a Biblia leírását igazolja.

Bibliai szakaszok egész sora meggyőző erővel mutatja, hogy Jézus valóban következetesen Istennek mondta magát, és ennek megfelelően is cselekedett. A tizenkettő kiválasztása egy új Izrael formál, amelynek Ő nem tagja, hanem Ura, ahogy a testi Izraelnek Isten. Bűnöket is csak Isten nevében bocsáthatott meg, márpedig ezt a gyakorlatát az evangéliumok egységesen igazolják.

Végül Jézus halálára és feltámadására nézve is világos és egyértelmű forrás a Biblia. Halála közvetlen oka a leírások alapján orvo-

silag pontosan azonosítható, elviselhetetlen szenvedések előzték meg, melyeket nem élhetett túl. Mégis, az 1. Korinthusi levélben idézett hitvallás (15,3–7) szerint, amely alig pár évvel Jézus halála után keletkezett, az egyház egyöntetűen úgy tartotta, hogy Jézus feltámadt, és többeknek megjelent. Márpedig a legendaképződéshez évszázadok kellenek.

A LEGYŐZÖTT ÚJSÁGÍRÓ

Strobel nem csak érzékletesen írja le a párbeszédet, amelyeket a neves tudósokkal folytatott. Minden beszélgetés előtt újságírói gyakorlatából vett példákkel szemlélteti, egy nyomozás szempontjából miért fontos kérdés-csoport az, amellyel a fejezetben foglalkozik. De nem is csupán a tényekre koncentrálnak: van szeme meglátni beszélgetőtársaiban az embert, aki Jézusról lírai szépségű filmet forgatott, az embert, aki saját zsidó identitását védendő kezdett harcot Jézussal, végül mégis alázattal letette előtte a fegyvert, az embert, akinek felesége elvesztésének fájdalmában a feltámadás reménysége jelentette a megtartó bizonyosságot. Hogy személyiségük mennyiben járult hozzá az elmondott tények erejéhez, nem tudjuk. Mindkettő által a Strobelért is meghalt és feltámadott Jézus munkálkodott. Aki végül meggyőzte a korábban meggyőződésesen ateista újságírót.

A tudományoskodó ateista érvek ma is sokat rombolnak. Talán minket magunkat bizonytalanítanak el, ezért nem szól bátran ajkunkon a tanítványok bizonyágtétele; talán az evangéliumnak ellenálló szeretteink számára jelentenek menedéket a megtérés életreszóló döntésének kényszerítésével szemben. Strobel végigküzdött minden racionálisan felhozható kérdést. Legyen a könyve biztatás: bizonyosságaiban megrendült korunkban találjunk biztonságot újra a minden szempontból megbízható evangéliumban!

Pataki András Dávid lelkipásztor

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI

Szeretettel ajánljuk tavaszi, nyári gyülekezeti heteinket!

IV. 18–22.

FELNŐTT GYÜLEKEZETI CSENDESHÉT
Kecskemét, Emmaus-ház

VII. 10–15.

KINCSKERESŐ GYERMEKHÉT 1.
(leendő elsősöktől 4. osztályosokig)
Tahitófalu, Isten Tábora

VII. 16–23.

HONISMERETI TÁBOR
Balazsér, Kárpátalja

VII. 24–29.

CSALÁDOS GYÜLEKEZETI CSENDESHÉT
Tahitófalu, Isten Tábora

VII. 31.–VIII. 5.

KINCSKERESŐ GYERMEKHÉT 2.
(4–7. osztályosoknak)
Tahitófalu, Isten Tábora

VIII. 6–12.

HÁZASSÁGGONDOZÓ CSALÁDOS HÉT
Nagybörzsöny

VIII. 14–19.

PICI-IFI HÉT
(középiszolások 8. osztálytól)
Tahitófalu, Isten Tábora

VIII. 18–23.

NAGY IFI ÉS FELNŐTT IFJÚSÁGI HÉT
Tahitófalu, Isten Tábora

Fotó: D. M.

ÁTRAGYOG-E RAJTUNK?

Benéz a nap a templomablakon.
Átragyog a színes ruhájú
tizenkét férfialakon.
Tarka foltokat vet a padsorokra,
s a kisleány édesanyja mellett.
Az nézi egy ideig álmélkodva
a szép mozaik templomablakot,
a tizenkét sugárzó alakot.
Aztán kérdez, legrosszabbkor talán.
Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?”

Tart még az igehirdetés.
Édesanyja csak arra figyel.
S a kis kérdezőt súgva, hirtelen
egyetlen szóval csendesíti el:
„Keresztyének!”
S hangzik tovább a prédikáció,
szól az orgona, zeng az ének.

„Gyerekek” – vetődik fel hittanórán
néhány nap múlva váratlan a kérdés:
„Milyen emberek a keresztyének?
Ki mondja meg nekem?”
S a kis csapat nagy igyekezettel
töri a fejét a feleleten.

Aztán egy kisleány jelentkezik.
– Tanítója ilyen feleletet
egyhamar újra aligha kap. –
„A keresztyének olyan emberek,
akiken átsüt a nap!”

Milyen gyermeki, igaz felelet!
Lehet-e annál drágább feladat,
mint hogy rajtad, rajtam, mindegyikünkön
átsüssön-ragyogjon a Nap?!
Átragyogjon sötét világba,
és beragyogjon sötét szíveket!
Nem, ennél szebb feladat nem lehet!

Kísérjen hát egyre a kérdés
tovatűnő évek alatt:
átragyog-e, átsüt-e rajtad,
átragyog-e rajtam a Nap?!

Túrmezei Erzsébet

Református cursillo

A Fasorban többedmagammal új mozgalom szervezésébe kezdünk. Cursillo a neve. Engedjék meg, hogy elmeséljem, miként találkoztam ezzel a mozgalommal, és milyen változásokat indított el bennem.

Három éve végeztem el egy cursillo „tanfolyamot” Tihanyban. Akkoriban ez a mozgalom még csak a katolikus egyházon belül volt ismert. A tanfolyam – nevezzük különleges lelki gyakorlatnak vagy „sűrített csendeshétnek” – három nap alatt annyit adott, hogy az leírhatatlan. Megerősített hitemben, megismertette velem Isten tervét a világban, tettekre sarkallt. Helyemre rakott.

Úgy éreztem, hogy mindegyik előadás nekem szól, kivéve a Vezetők című. Ennek az volt a témája, hogy mi, mindannyian, akik Isten gyermekei vagyunk, vezetők vagyunk a saját környezetünkben. Nekünk kell a közösségeink élére állni, és megismertetni velük az Evangéliumot. Én nem tudtam elfogadni, hogy én is vezető vagyok. Tele voltam kisebbségi érzésekkel, egy szót sem merem mondani nyilvánosan, emberek előtt. Kizárt dolog – gondoltam –, hogy én bárkit is bárhova vezethessek. Aztán megszületett a kisfiam, és egy év boldog anyaságban, pelenkázással, szoptatással telt el. De végig ott motoszkált a szívemben, hogy milyen jó lenne a cursillót a reformátusok között is elterjeszteni. Biztos voltam benne, hogy ha valaki megszervezi a cursillo mozgalom református változatát, ajánlani fogom ismerőseimnek. De hiába néztem hátra, senki sem csinálta helyettem. Hosszas vívódás után rádőbentem, hogy azért, mert Isten ezt a feladatot tőlem (is) kéri. És ha én nem teszem, senki sem teszi meg helyettem. Isten lehetőséget adott nekem, hogy országának építésében részt vehessek.

Az előkészületek folyamán bámulatos volt érezni Isten segítségét. Sorban küldött társakat (a Fasorból Fűrjes Balázst, Szabó Patríciát, Kollár Mihályt), helyszínt (Kecskeméten az Emmaus házat), lelkészeket (Veres Jánost Kőszegről, Szabó Zsuzsát Kecskemétről), résztvevőket (a Fasorból Aczelné Kovách Katalint, Bartha Csabát, Czelec Juditot, Fűrjes Zoltánt, Péntek Katát). És novemberben Isten kegyelméből megtartottuk az első református cursillót Emmausban. Még katolikus volt a világi vezetőnk, és a résztvevők is vegyesen voltak férfiak és nők.

Március végére kitűztük az első női cursillo időpontját. De ki legyen a rektor, a vezető? Megint hiába néztem körül. Bevallom, hogy ezt a határvonalat volt a legnehezebb átlépni. Gátlásaimmal együtt végül vállaltam a cursillo vezetését. Tudtam, hogy Isten az én tökéletlenségemen keresztül tökéleteset alkot. Mert ahogy a cursillóban hallottam: „Krisztus és én abszolút többségben vagyunk!”

Dr. Szabó Alexandra 33 éves gyermekorvos

A lélek lélegzetvétele (3.)

Az imádkozás munkája

Amikor Jézus felment a mennybe, tizenegy tanítványát emberfeletti feladattal bízta meg. Menjenek el széles e világra és tegyenek tanítványokká – Krisztus-imádókká – minden népeket, Jeruzsálemből indulva. Jézus kettős módon szerelte fel őket erre a feladatra.

1. Objektív módon a messiási ajándékot, a Szentlelket adta nekik, amely a Krisztus-gyülekezeteknek földöntúli erőt adott.

2. Szubjektív módon pedig az imádságot kapták: azt az eszközt, mely által ez az objektív földöntúli erő az egyesekre és a közösségre, a gyülekezetre átruházható.

Nézzük meg, Jézus mennyire értékelte ezt a felszerelést: a.) „*Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.*” (Mt 18,19); b.) „*Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda! odamenne, és semmi sem volna lehetetlen nektek.*” (Mt 17,20)

Csak ha Isten akarata szerint kérünk valamit, van kilátásunk meghallgatásra.

Az Úr szándéka és terve szerint életünknek csendes, állandóan áradó áldásfolyammá kell lennie, amely imádságainkon és másokért való könyörgéseinken át egész környezetünkre kiárad. Jézus akarata az, hogy a munkát otthon kezdjük el, a család-

ban. Így imádkozunk: „Uram, adj nekik valami jót! Mindegyiküknek olyan nagy szüksége van erre, akik velem élnek. Oly sokszor vagyok önző velük szemben és csak ritkán önfeláldozó, bár szeretem őket.” Aztán gondolhatunk szomszédainkra is: „Uram, áldd

meg őket. Add meg nekik ma azt, amire legjobban szükségük van.” Ha felebarátaink közül valakit munkában látunk, mondhatunk egy rövid fohászt: „Isten áldja meg a munkáját.”

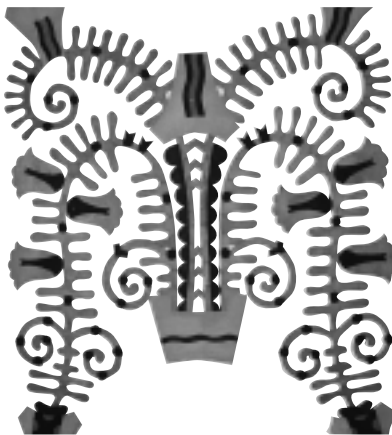
Sok embernek valami hiánya van. Ha a Lélek a szeretet szemét adhatná nekünk, amely a rejtett szükségét is meglátja, akkor mindenképp, amit magunk körül látunk, imádság fakadna. Jogos a fel-

szólítás: „*Szüntelenül imádkozzatok.*” (1Thessz 5,17) Az Úr elvárja tőlünk, hogy minden alkalmat kihasználjunk, s imáinkban természetfeletti erőket közvetítsünk. Néhanyan erre azt mondják, hogy az megvalósíthatatlan, de csak azért, mert többnyire tapasztalatlan, lanyha imádkozók vagyunk.

Hajlamosak vagyunk ok nélkül ítélkezni, de ha Isten megerősítette bennünk az új természetet, akkor kritika helyett imádkozunk. Tanuljuk meg, hogy az imádság a legfontosabb munka Isten országában.

Kikért imádkozunk?

1. Munkásokért („*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.*”)

2. Vezetőinkért
3. A gyülekezeti összejövetelekért
4. A nem megtértekért

Hogy imádkozunk ébredésért? Ha a Lélek igazi, valódi gondot és aggodalmat ad szívünkbe, akkor az egész világ ébredéséért imádkozunk, mert látjuk, hogy a világnak leginkább erre van szüksége. Ugye milyen gyakori bennünk a kérdés: Uram, hová vezet a pénzsóvárság, a népek közötti harc a hatalomért, az anyagiakért, a fegyverkezési verseny és Isten törvényeinek titkos és nyílt megvetése? Hová jutunk, ha nem jön egy jelentős lelki ébredés, ami eltöri a bűnt, és az evangéliumnak ismét érvényt szerez?

Az egész világot átfogó ébredésért való imádságot kell, hogy alátámassza a saját kis körünk ébredéséért történő ima. Itt van a legnagyobb felelősségünk, ha itt hűségesek vagyunk, akkor bízhat ránk a Lélek nagyobb feladatot. Először személyekért imádkozunk. (Értünk is imádkoztak hitre jutásunk

előtt.) Kérjük a Szentlelket, mutassa meg, kiért, kikért könyörögjünk. Nem elég hangsúlyozni, hogy Isten országának építésében a legfontosabb munka, amelyet a térdeinken végzünk. (Mi miért nem térdelünk le?)

Ez a munka előfeltétele minden másnak, amelyet Isten országáért végzünk: az igehirdetésnek, a lelkigondozásnak, összejöveteleknek, a szervezésnek, adakozásnak. Ima nélkül minden csak emberi tevékenység, amelybe belefásulhatunk. Meg kell tanulnunk időt szakítani az imádságra, napi programunk részévé kell válnia. Az ima munkája igazi tervezést és céltudatosságot követel. (Vigyázat, a Gonosz nagyon támad közben!)

Mielőtt belépek „titkos kamrámba”, már tudnom kell, hogy kiket és Isten országának mely dolgait viszem Isten elé. Ha elfelejtek valakikért imádkozni, akkor feljegyzéseket üdvös készíteni. Ha szükséges, készítsünk napi beosztást.

(Folytatjuk, **Hartman László**)

Erdélyi kirándulás

A kolozsvári Mátyás-szobor

Gyülekezetünk egy ötvenfős autóbusszal Lőrinczi Hunor lelkipásztor vezetésével székelyföldi kirándulást szervez június 9-től 14-ig, péntektől szerdáig. A tervek szerint az első napon Nagyvárad óvárosát, majd Körösfőt tekint meg a csapat, majd a Kolozsvár melletti Tordaszentlászlón családoknál kapnak szállást a testvérek. Szombaton délelőtt a kolozsvári városnézés után a kirándulók meglátogatják a tordai templomot, majd tovább utaznak Marosvásárhelyre, Segesvárra. Estére Székelykeresztúron a katolikus plébánia nyújt szálláshelyet. Vasárnap délelőtt Székelykeresztúron lesz istentisztelet, majd Korond és Székelyudvarhely az úticél, itt töltik az éjszakát. Másnap reggel megnézik a parajdi sóbányát, majd az Őrkényi-havasokon át Gyergyószentmiklósról érkeznek. Ezután lehet sétát tenni a Békás-szorosban és a Gyilkos-tónál, majd az estét ismét Székelyudvarhelyen töltik. Kedden Szováta a cél, a Medve-tó, onnan Marosvásárhely, újra Tordaszentlászló. Szerdán indul haza a csoport.

Mindenkit szeretettel várunk, az út költsége körülbelül 35.000 forint. Jelentkezni a Lelkeszi Hivatalban lehet.

Kicsoda nekem Jézus Krisztus?

Visszagondolok gyermekkoromra, amikor nővéremmel sokat jártunk templomba. Nem emlékszem semmire az ott elhangzottakból, csak azt tudom, hogy szerettem ott lenni. Jöttek a felnőttkor kihívásai és a világ diktálta feladatok. Elmaradtam Isten házából.

Teltek az évek, házasságot kötöttem és született egy kislányunk. Közben átköltöttünk Nagyváradról Budapestre. A lányom elérte azt a kort, hogy konfirmáljon, s ekkor én is elhatároztam, hogy ismét templomba járó ember leszek.

Megismerkedtünk a Kálvin téri gyülekezettel, hamarosan megválasztottak presbiternek. Eltöltöttünk ott két évet, és jó vallásos ember lett belőlem. Hűségesen végeztem a rám bízott feladatokat, de a megtérés szükségessége nem jutott el a tudatomig.

Teltek az évek, közben egyre többet gondoltam arra, hogy jó ebben a közösségben lenni, hetente feltöltődünk lelkileg egy kicsit, és így könnyebben viseljük el a hétköznapi nehézségeit. Ám ezt a lelki ajándékot egy idő után mégis kevésnek találtam, és kezdtem arra gondolni, hogy ha a vallásosság, a keresztyén élet ennyi, akkor szükségem van-e rá? Kell-e nekem templomban szolgálnom? Vagy vonuljak vissza és folytassam a régi életmódot? Ebben a határozatlanságban teltek az évek.

Életünk úgy alakult, hogy kiköltöttünk vidékre. Megérkezésünkkor az első gondolatom mégis az volt, hogy hol található a református templom. Csak utólag értettem meg, hogy az Úr terelgetett. Így kezdődött el az ottani templomba járás. Ősze fordult az idő, eljött az evangélizáció ideje. Kálmán Béla hirdette az Igét. Másnap este lettem

figyelmes arra, hogy a lelkész milyen hittel hirdeti az Igét, és hogy úgy beszél Jézus Krisztusról, mintha „közelről ismerné”. Ezt a megfigyelésemet odahaza el is mondtam a családtagjaimnak. Közben nem vettem észre, hogy Béci bácsi azzal van elfoglalva, hogy engem figyel. A kijáratnál megemlítette, hogy szeretne velem beszélni. A találkozás meg is történt. Beszélgetésünk azzal ért véget, hogy én nagyon közel vagyok az Úr Jézus Krisztushoz, csak egyetlen lépést kellene megtennem, hogy megismerjem Őt.

Egy év múlva ismét Kálmán Béla jött evangélizálni hozzánk. Első útja hozzám vezetett. Megkérdezte, hogy megtettem-e azt az egy lépést. Egy lélegzetvétel után mondtam, hogy nem tettem meg, lépnék én ötöt is, de egyet sem tudok. A válasza nem emlékszem, de láttam az arcán, hogy nincs velem megelégedve.

Elkezdődött az evangélizáció Márk 5,1–20 alapján. Ismét lekötött az igehirdetés, figyeltük egymást. Második-harmadik este a rejtett titok kezdett megvilágosodni előttem. Kezdtém megérteni Isten kimondhatatlan kegyelmét, amit tett egyszülött Fia által ezért az Istentől távolra szakadt világért, énértem és teérérted. Másnap reggel úgy ébredtem, hogy a szívem tele van hálával, és hogy találkoztam az Úrral – Béci bácsi és én is tudtam, megtettem azt az egy lépést.

Úgy éreztem, hogy ezt az örömhírt nagyon hamar el kell mondanom valakinek. Találkoztam is az egyik szomszédommal, és arról kezdtem el beszélgetni vele, hogy milyen csodálatos dolog Jézus Krisztust megismerni és vele járni. Egy dolgot azért nem árultam el neki, és pedig azt, hogy még 24 órája sincs annak, hogy én az Urat megismertem. Arra gondolva, hogy félre fogja érteni a dolgot. Ez 1992 őszén történt. Áldott legyen érte az Úr neve! **Kiss Jenő**

Jelmezbe öltöztünk

Farsang az Ifiben

Az Úr Jézus magára öltötte a mi emberi jelmezünket, szennyes, mocskos gúnyánkat, de szentségének, tökéletességének és hatalmának nem tudott ellenállni a szakadt gúnya, gyönyörű királyfiúi jelmezzé változott. Ennek révén lehetünk mindannyian királyfiak és királylányok.

A fasori ifjabbik királyfiak és királylányok összegyűltek február 25-én farsangot ünnepelni. Hat órákor gyülekeztek a nekik kijelölt tornateremben... És akkor egyszer csak bekukkantott az ajtón egy kicsi virág, csodásan festettek karton szirmai, boldogan, de kicsit megdöbbenve sárgállott közepe, nem értette, mi miért nem öltöttünk még jelmezt. Utána beröppent egy méhecske, összetett szemei, dagi potroha könnyesre nevetetett minket... Lassan-lassan előbújt a többi jelmez is: felfedte kilétét a zsákbamacska, előbotorkált a bicegős öreg néne még sántább őzikéje, épp jó, hogy az OMSZ-tól kint volt egy mentőtiszt, ha esetleg még komolyabbra fordulna a helyzet. A szőlősgazda peckesen lépkedett hetyke bajuszával, és nini, valaki elől SÓ, hátul HAJ, de hogy kik lehetnek, akik nagyok és

zöldek, arra már titkosügynököket kellett felfogadni. És bár remekül végezték munkájukat, azért a picifi jobbnak látta, ha felmegy a világhálóra, és utána jár a dolognak. A keresőprogram elég gyorsan dobta ki a megfejtést: borsót rejtő borsóhéjról volt szó. A bevonulás fegyelmét a kosárbíró biztosította sípjával.

A civil királyfiakból és királylányokból álló zsűri döntése alapján a méhecske és a virág nyerte el az első díjat, és a vele járó finom tortát. Jóízűen elfogyasztottuk, és már indult is a tánc. Felváltva bájos magyarsággal vagy kristálytisza angolssággal magyarázta az oktató hölgy a skót tánc rejtelmét, a kezdetben kicsit bonyolultnak tűnő párcseréket, kapuzásokat, térformákat. Közben azon gondolkodtam, hogy azok, akik ezeket a táncokat megálmodták, tudták, hogy milyen nagy érték a közösség, és annak minden egyes tagja. Hiszen a sok izgalmas helyváltoztatás közepette előbb-utóbb mód nyílik a terem másik sarkában álló királyfival, illetve királylánnyal is táncolni. Egymás mellett elhaladtunkban mindannyiszor örömmel biccentettünk, átélhetjük, milyen nagy dolog, hogy az Úr megajándékozott minket egymással, és készített nekünk mulatságot, táncot és örömet.

Majd nemes vetélkedés kezdődött a tombolákért. Versenyeztünk, hogy ki tud gyorsabban megenni egy még papírba csomagolt túrórudit késsel-villával, ki tudja a legtöbb fekvőtámaszt lenyomni, kik tudnak minél apróbb méretű újságpapíron táncra perdülni, és eldöntésre várt, hogy ki legyen a limbó-királyfi... A tombolasorsolás után, amelyen sok fantáziadús, értékes ajándék talált gazdára, Urunk iránti hálával telt szívvel tértünk haza.

Véber Orsolya

**Tavaszi-őszi
hangversenyek,
zenés áhítatok 2006-ban**

Április 22., szombat, 18 óra:

Ruppert István – orgona

Május 6., szombat, 18 óra:

Kovalszki Mária – zongora

Akadémia kvartett, Fejérvári Zsolt

Május 7. vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Május 10., szerda, 18 óra:

Dordt College (USA)

(Adományok a Julianna iskola javára)

Május 20., szombat, 18 óra:

Mali Katalin – orgona

Június 4., pünkösd vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Július 2., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Augusztus 6., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Szeptember 3., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Szeptember 9., szombat, 18 óra:

Sárosi Dániel - orgona

Szeptember 23., szombat, 18 óra:

Zeneakadémiai hallgatók – orgona

Október 1., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Október 7., szombat, 18 óra:

Karasszon Dezső – orgona

November 5., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

December 3., vasárnap, 17 óra:

zenés áhítat

Kedves Gyerekek!

Talán Ti is láttatok már olyan református templomot, amelynek a tetején nem csillag, hanem kakas van. Vajon mire akar emlékeztetni minket? Ha magatoktól nem tudjátok, segít ebben az egyik feladat – és természetesen a Biblia leírása.

Húsvét kapcsán most mind a feladatok, mind a vers Péterről szól, illetve ahogyan Péter megélt bizonyos eseményeket. Beszélgessetek ezekről a családotokban!

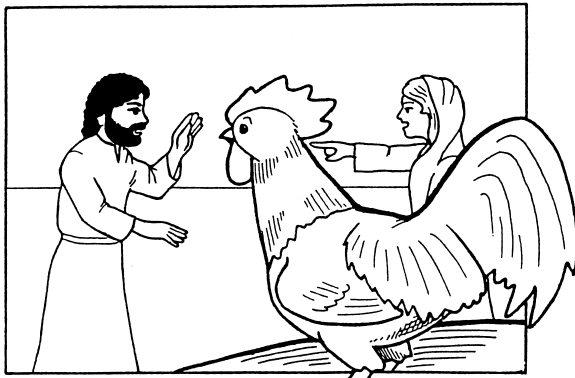
Kívánom, hogy éljétek át ti is a Megváltónktól kapott ajándék örömét, és higgyétek a feltámadás csodáját!

Szeretettel: Zsó néni

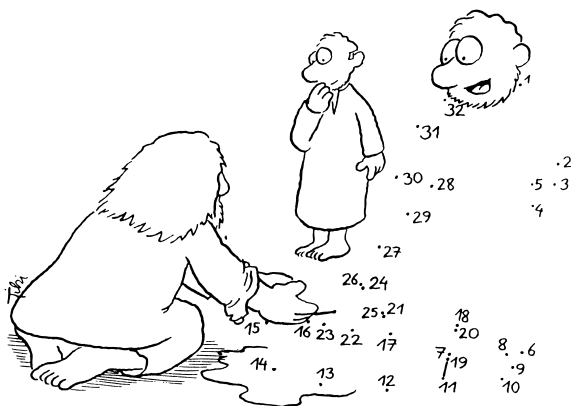
1. A kép címe Péter tagadása.

De vajon mit tagadott Péter, és miért van kakas is a képen? Hogy megtudd a válaszokat, olvasd el a Bibliából a történetet Máté evangéliumából (Mt26, 69–75).

Színezd is ki a képet!

2. Kösd össze a számozott pontokat és meglátod, mit ábrázol a kép. A történetet el is olvashatod János evangéliumában a 13. fejezetben.

Rohanás közben

Ketten futottunk. János megelőzött.
Tüdeje-szíve jobban bírja. Ifjú.
De nem volt mersze, hogy sírodba lépjen.

Mikor a fehér lepleket megláttam,
Villám hasított szívembe, agyamba:
A rablók, lám, most újra elraboltak!

De angyal szólt szelíden: Kit kerestek?
Holtak között élő miként lehetne?!
Siessetek! A hegyen vár reátok.

Irgalmas Jézus! – Neved megtagadtam.
Mint gyáva eb, nyüszítve szűkölt lelkem.
Lehet még nálad irgalom számomra?

Fogadkoznom mit érne? Térdre hullok
Előtted, áldott, égi Üdvözítőm!
Szikla leszek? – Te légy örök Kőszálam!

Azt hitték, eltemettek. Ám a kötőmb
Elhengerült. Te győztes kijöttél.

Nincs hatalom, amely Téged legyőzhet!

Gerzsenyi Sándor

NAGYHÉT–HÚSVÉT–PÜNKÖSD ISTENTISZTELETI REND

Április 14., Nagypéntek

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 6 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 16., Húsvét vasárnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 17., Húsvét hétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

Május 25., Áldozócsüdtörtők

de. 10 óra istentisztelet
du. 6 óra istentisztelet

Június 4., Pünkösdvasárnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 5., Pünkösdhétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

Május 28. vasárnap de. 10 óra

Konfirmáció

Június 18. vasárnap
de. 10 óra: **tanévzáró istentisztelet,**
családos délután Isten táborában

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: istentisztelet gyermekek-
nek 3 korcsoportban
de. 10 órától gyermekmegőrző szol-
gálat

Kedd de. 10 óra: bibliaóra
du. 1/2 5 óra: PICIFI ifjúsági bibliaóra
(14–16 évesek számára)

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 1/2 7 óra: NAGYIFI (Timótheus)
ifjúsági bibliaóra (18 éves kortól)

Csüdtörtők du. 6 óra: bibliaóra

Péntek du. 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági bibliaóra

Zenés áhítat

minden hónap első vasárnapján du. 5 óraker.

Kedves Testvéreink!

Az országgyűlési választások második fordulója előtt különösen is kiemelt feladatunk mindnyájunknak, hogy mozgósítsuk környezetünket, és segítsük szavazatainkkal is azokat az erőket, amelyek a keresztyén értékek, az egyházak szolgálatának erősítése, a családok segítése és magyar nemzetünk határon belüli és határon túli megmaradása, épülése ügyében hathatósan munkálkodnak.

Imádkozzunk az Úrhoz, hogy adjon országunknak bölcs, tiszta szívű vezetőket és felemelkedést!

A Budapest Fasori
Református Egyházközség vezetősége

Május 7. vasárnap de. 10 óra
Anyák napi istentisztelet

EGYÉB ALKALMAINK

- **Fiatalasszony- és Anyakör:** Alkalmak minden hónap 2. és 4. szombatján du. 4 óraker.
- **Férfi bibliaóra** minden hónap első és harmadik keddjén du. 6 óraker
- **Pároskör** minden hónap harmadik péntekjén du. 6 óraker.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) vasárnap de. 9 óraker istentisztelet, szerdán du. 3 óraker bibliaóra

Helyreigazítás

Előző számunkban az Árva Bethlen Katáról szóló cikkünkben tévesen Lórántffy Zsuzsanna képe jelent meg. Olvasóinktól elnézést kértünk.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu
weboldal: www.fasor.hu